

pátek 31. října 2014 / 7. číslo, 12. ročník přehlídky

ŽNOVINY

Zpravodaj Kláštereckých divadelních žní

Štědrý večer dlouhý jako život

Ať si kdo chce, říká co chce

Helena Kádnerová

Bylo to zajímavé, docela jsem byla překvapená. Herecké výkony byly pěkné, hra se mi líbila, takže jsem spokojená.

Lukáš Křížek

Mně to dnes moc mrzí kvůli souboru, který je velmi sympatický a věřím, že má na víc. Ač to bylo absurdní drama, tak se podle mě šileně minulo účinkem. Dlouhé pauzy ztrácely efekt, který měly nést a pro mě to byl až nekonečně dlouhý štědrý večer. Myslím si, že je to velká škoda, že za to nemohli ani tak herci, jako nešťastná dramaturgie nebo režie. Absurdita, která se tam dala vecpat a která tam měla být, něco nést a symbolizovat, se tam ztrácela a člověk už čekal jen na určitý výbuch něčeho, co mu předešlo nějakou lepší vidinu a vývoj událostí, ale to se pak ztratilo v další pauze. Ale masa bylo dost a kostýmy byly pěkné.

Tereza Beníšková

Mně se představení líbilo. Čekala jsem podle referencí něco jiného, ale stejně to bylo pěkné. Přemýšlivé divadlo o životě a umírání.

David Kodytek

Mně se to líbilo. Sice začátek byl takový pomalý, ale to asi vyjadřovalo postupné zrychlování se doby. Líbilo se mi vyjadřování toho, jak odcházejí jednotlivé postavy, jak se zrychluje a zpomaluje doba, úpadek rodiny. Myslím si, že to bylo dost pochopitelné.

Jan Kubelka

Na tu pochmurnost hezký nápad s časovým posunem u stále stejného stolu. Herci zahráli výborně a mně se to moc líbilo.

Včera jsme mohli vidět jednu z nejčistších inscenací. Divadýlko Na dlani z Mladé Boleslavi přijelo se hrou Dlouhý štědrý večer. Používání výsostně divadelních prostředků mohlo zpočátku některého z diváků lehce zmást, ale soubor nám dal dostatek indicií k tomu, abychom přišli na princip ubíhání času.

Herecké výkony některých představitelů byly naprosto přesné, bratránek Brandon nám opravdu zestárl před očima, i Karel byl velmi přesvědčivý. Škoda jen, že dámám občas nebylo dobře

rozumět, což se ve hře, která se musí interpretovat úplně přesně, ukázalo jako dost rušivé.

Koloběh života je stále stejný. Vlastní život nám uteče stejně rychle, jako přečtení těchto řádků. Než se nadějeme, naše nejkrásnější miminka vyrostou, opustí nás a pak i my opustíme tento svět. Všechno je stále dokola. Moje maminka každý rok o vánocích vyprávěla, že jako dítě nejedla bramborový salát. Co myslíte, že vyprávím při štědrovečerní večeři já?

Důležitá je pro nás cesta

Rozhovor s principálem a hercem Petrem Matouškem

Co je u vás nového?

V červnu jsme ve světové premiéře uvedli dramaturgii Terryho Pratchetta *My, Svobodnej národ*. Nyní již podruhé a trochu z jiného úhlu zkusíme *Žížkův meč* a lednu začínáme dramaturgii *Bylo nás pět* od Karla Poláčka.

Neomladili jste také výrazněji váš soubor?

Ne. Akorát jste některé herce ještě neviděli. Ta nejmladší děvčata k nám chodí podle mě již tak čtyři roky. My jsme byli soubor, který měl vždy hodně chlapů, a teď už to doháníme, protože máme i hodně mladých a hezkých žen.

Jak jste se dostali ke hře *Dlouhý štědrý večer*?

Před třemi lety jsme dělali s Kateřinou Fixovou (*dramaturgyně* a *herečka Divadla A. Dvořáka v Příbrami*), což je naše dlouholetá kamarádka, divadelní dílny. Ona tento text přinesla, abychom si na něm mohli vyzkoušet určité divadelní věci. Pak nám bylo líto text opustit, takže jsme o něj žebrali, a protože jsme měli patnáctileté výgročí našeho divadla, nadělili jsme si dárek a nechali jsme si od Kateřiny a Miroslava Krále udělat profesionální režii, scénografii i kostýmy. Pro nás byl prvotní impulz to, že si něco vyzkoušíme. Když to vyjde, výborně, když ne, tak se nic neděje, důležitá je cesta.

Víme, že hra má svá úskalí, je to sedací přestavení a o to víc je velmi citlivé na jakoukoli změnu napětí. I přesto všechno je to pro nás zábavné, můžeme si vyzkoušet stárnout, používat úplně jiné výrazové prostředky, než jsme běžně zvyklí používat. Přesnost, fixaci, to, že musíme úplně správně a přesně říci text. V tomto směru to pro nás

Důležitá je pro nás cesta Pokračování

byla obrovská škola. Myslím si, že všem to něco přineslo. My většinou používáme úplně civilní herectví, ale tady jsme stylizovaní, výraznější, surrealističtější.

Jaké to je spolupracovat s profesionály?

S Kateřinou Fixovou se známe dlouhá léta, takže pro nás už je spíš kamarádka. Ale ona je poměrně přesná, takže nás nutila, abychom říkali to, co máme říkat, abychom se tvářili, jak ona vyžadovala a vůbec abychom dělali to, co po nás chtěla. Takže na jednu stranu to bylo těžké, ale dobré. A když budu mluvit za sebe, mě to bavilo, konečně jsem se mohl odevzdat někomu, komu jsem věřil.

Ve hře důsledně pracujete s imaginárními rekvizitami i osobami. To ale není přece vůbec jednoduché.

Někdy to může být až na škodu. To říkám jen za sebe, protože nevidím ten celek, ale vím, že se někdy stane, že práce s imaginární rekvizitou převládne ten pocit. To se může stát a je to hrozně nebezpečné. To pro nás byla další škola, možnost vyzkoušet si takovou věc. A jsme zpátky u té přesnosti, protože musíme pamatovat na to, že krůtu máme tady a přístroje tady. Víme, že někdy už to krájení krůty flákám, že s tím moc pospíchám. Je zajímavé reagovat na lidi, kteří na jevišti nejsou. Já myslím, že je daleko těžší a složitější udržet při představení napětí. Je to o tom slyšet na sebe, vnímat situaci a to, co se na jevišti děje.

Jak na představení reagují diváci? Myslím si, že toto téma docení spíše starší diváci.

Tuhle zpětnou vazbu nemám. Je to možné. Přece jen se tam mluví o vážnějších věcech, o odchodech ze světa, o zůstávání, o utíkání času, o opuštění se navzájem, o rodině. V každém případě na to diváci reagují různě. Stane se nám i úplně odmítnutí, ale to nám většinou neřeknou. Dozvíme se to třeba na festivalech, kdy za námi někdo přijde a řekne nám, že ho to minulo. Většinou

nám diváci říkají, že příběh je pro ně silný, že jim dochází později, že si ho musí v sobě prožít. Jsou schopní o něm mluvit třeba až za hodinu nebo až druhý den. I když příběh, on to asi ani není příběh. Ona je to neustále se opakující situace po dobu šedesáti, osmdesáti let, což z toho samozřejmě jistý příběh dělá, ale není to klasický příběh. Je to trochu klipovitě. Při diskusi zaznělo, že vlastně s rodinou stárne i dům. To je důvod, proč tam většinou ty šaty, které pak i mění tvář domu, ve kterém jsou vtisklé portréty členů rodiny. Já nemám rád divadlo zásadních výpovědí a jsem velmi rád, že v tomhle kousku jsou alespoň občas nějaké humorné věci. Že se nám podaří sem tam něco odlehčit, protože život není jen černý nebo bílý. Je fakt, že starší lidé mají náchyllost se více dojímat. To já znám od sebe. Jak jsem starší, tak mě dojme už i pohádka (*smích*). Beze srandy. Dávají pohádku. Byl jednou jeden král, přijde okamžik, kdy Vlasta Burian řekne Terezii Brzkové, ty jsi ale pěkná babička, kde já jsem tě už viděl, já řvu, protože už vidím tu babičku, která mu četla pohádky, a je to v prdeli a odcházím.

Jak jste spokojeni s dnešním představením?

Já myslím, že jsme si žádnou velkou ostudu neudělali. Jsem spokojený s tím, jak představení běželo. Asi tam pro někoho nebylo to napětí takové, jaké viděl v Hronově. Já ale nejsem schopen to představení vnímat jako celek, nejsem schopný odečíst tu atmosféru. Musím vás ale pochválit, máte tady hezké zázemí. Už jsem tu po několikáté a ta svoboda, že si mohu odskočit, na kterou chci šatnu! A měli jsme sekanou!

Skandální odhalení

Skandální žně provází mnoho skandálů, a to nejen ze strany realizátorů přehlídky. U pravidelných diváků se začaly projevovat problémy sedacího ústrojí způsobené skandálně nepohodlnými židlemi kulturního domu.

To se někteří rozhodli řešit po svém. Několik diváků si již od neděle nosí s sebou na divadlo tzv. podprdelníky. Pan Bilík zašel ještě dál, tahá si na divadlo vlastní křeslo.

Žňovinám se podařilo zjistit, že si u pana Bilíka křeslo objednali i další diváci a tak se možná dočkáme toho, že si na dalších Žních rovnou otevře půjčovnu křesel. To je skandál!

Ať si kdo chce, říká co chce

Dita Hlaváčová

Představení takové průměrné. Ani že bych si z toho sedla na zadek a ani jsem si neřekla, jéžíš, to bylo strašné. Měly hezké scénografické prvky, líbilo se mi ztvárnění úmrtí a narození. Ale herecky to nebyla úplná hitparáda.

Ondra Beníšek (II let)

Pro mě to bylo zajímavé tak na půl. Mohlo tam být víc scén, ale na to, že to bylo na hodinu a hrálo tam tak málo lidí, to bylo super.

Kateřina Poldová

Oproti Hronovu, kde to bylo skvělé a úžasné, mě to strašně zklamalo. Tenkrát bych to určitě hodnotila jedničkou. Dnes jsem dala dvojku a přemýšlím o tom, proč se mi to tak nelíbilo. Možná je to tím, že vyměnili herecké obsazení. Například Geneviera, kterou jindy hraje Klára Pabištová, je podle mě hlavní postava, na které to stojí. Tentokrát jsem Genevievě vůbec nerozuměla, neseděla mi tam. Přišlo mi, že to podcenili asi i tím, jak přijeli pozdě. Zklamalo mě to.

Jan Kovář

Líbilo se mi to, ale myslím si, že to mohlo být lepší. Bylo to pro mě někdy chaotické.

Olča Rambousková

Já už jsem to viděla na Hronově a dnes se mi to líbilo ještě mnohem víc. Hrozně jsem si to

užila, pěkně jsem si u toho poplakala. Ale mrzelo mě, že mluvili potichu.

Míra Nyklíček

Příznám bez mučení, že píšu hodnocení včerejší inscenace až poté, co jsem viděl divácké hodnocení a jsem z něho smutný. Nemyslím, že je normální, aby to zatím nejdivadelnější představení z těch, které se zatím na žních představili, bylo v diváckém hlasování na posledním místě. Přesto jsem optimista (*ačkoli, když vidím kupu hnoje, vidím kupu hnoje a nemyslím si, že je poblíž poník*) a věřím, že doba, kdy bude vyhrávat divadlo přijde i na Klášterecké divadelní žně.

Štěpán Malast

Na Dlouhý Štědrý večer jsem se těšil. Jak jsem se vyjádřil v prvních letošních Žňovinách, je to jedna ze dvou her, které jsem z letošních žní již viděl na Hronově. Dnes jsem ovšem zklamaný. Výkon souboru nebyl dobrý, přes forbinu se nedostalo všechno, co se dostat mělo, některým ženským rolím nebylo rozumět a některé momenty, resp. vtipy, úplně vyšuměly. Je to velká škoda, protože se jedná o velmi hezkou hru a Divadýlko na dlani má dobré herce. Možná se na tom podepsal fakt, že někteří z herců přijeli pozdě a nebyli tak "ve své kůži". Nakonec se to projevilo i na diváckém hlasování, kde vyložené propadli. Tohle mohlo být lepší.

Žňoviny pro vás připravují:

Sdružení KLAS

Zdenička a Míra Nyklíčkoví
Štěpán Malast, Jan Valta

KLAS - sdružení občanů
pro podporu ochotnického divadla